

Представяне на книгата "На бял свят" на Мариан Желев 20 юни 2015г.

Поканата, отправена от Мариан Желев:

Един, два, три опита да разберем дали автор на художествена литература е представял своя книга в хижа. При това - както си му е редът. Или както трябва да се говори за литература в хижа: с приятели, четене, с китара и с много настроение. Резултатът: до този момент няма регистрирано подобно събитие, поне не официално. Макар това да не е толкова важно, защото статистика все води до нещо скучно. Литературата, планината, приятелите, хижата, стопаните - това вече е друга приказка.

Хайде да я разкажем заедно!

Емоциите в хижа Коза стена никога не са липсвали и някак от само себе си нещата се наредиха.

Колкото до книгата "На бял свят" - всеки автор в един определен момент от своя творчески път трябва да седне и да напише книга със своите истории. Без литературни похвати, художествена измислица и прочее орнаменти. Истории такива, каквито са. Това е опит, който може да бъде споделен. И то по начин, по който читателят неминуемо ще усети - заради искреността, заради нескритите опити да надникнеш в миналото и да се пресегнеш по-уверено към всяко едно утро, което ти предстои.

"На бял свят" е шестата книга на белетриста Мариан Желев. И първата с разкази! Акцент в историите е планината - Пирин, Рила, Стара планина, Родопи. Случки, каквито всеки пази и в определен момент му се иска да разкаже. Разкази за хора, които авторът е срещнал и иска да ги "покани" в своята книга, за да излязат "На бял свят".

А какво по-подходящо място за излизането "На бял свят" на тази книга от една хижа в планината? И то точно Коза стена, където на човек могат да му се случат много интересни неща накуп.

Каним всички почитатели на книгата и планината да присъстват на официалното представяне на новия шедьовър на Мариан Желев, което ще се състои на хижа Коза стена на 20 юни!

<https://www.facebook.com/events/401251010066833/>

Какво се случи през очите на хижарката Таня Даскалова можете да прочетете в раздел „Истории“ на сайта на хижа Коза стена.

А ето и един от разказите в книгата - само един - този, който беше подарен на хижаря Иван по време на представянето на книгата в хижата, колкото да разбудим любопитството ви...

26. Чубрица

Ако бях изписал името на подправката на латински, подходът ми щеше да е в научен стил, с елементи на аналитичност. Да търся символики и да правя препратки. Но нещо не ми се връзва. Защото чубрицата за мен е магия. Бях дете, когато я открих. Ала и с порастването чубрицата, със своята натрапчива миризма, отказа да се промени. Или по-скоро не позволи на мен да размия рационално значенията на думата магия, чудеса, енергия. Нямах нищо против. Още и още си нося някои странности, които по-скоро тонират сивотата на ежедневието, вместо да ми придават леко налудничав вид.

След толкова много теми, в които съм потъвал, разпридал съм ги като стари пуловери, интересува ме се от най-дребните детайли, само и само да мога да надникна в посланието на миналото, замирише ли ми отнякъде на чубрица, всичко става изведнъж чудно и необикновено. И на мен ми идва да се усмихна - доволен, че пак съм намерил повод да се измъкна от законите на действителността. И току виждам край мен да никнат причудливи форми - сътворени от фантазията ми, ала отхвърлени от наложената линия на трезвост и разсъдливост.

Чубрицата е моят фаворит в подправките. Липсва ли в бурканчетата на рафта в кухнята, манджата не се получава. Тръгна ли да пазарувам, първо се питам дали има вкъщи чубрица. Можете да ме видите край рафтовете в магазините, забил нос в някое пакетче с подправката и мога дълго да стоя така.

Познавам аромата ѝ във всяка храна. Това е миризма на силно напечена от слънцето земя, с подчертан контур на сила и жилавост. С много острота, почерпана сякаш от желанието ароматът на всяка цена да остане в едно-единствено стръкче. Но като го стриеш, към сетивата ти се насочва остро и трайно ухание на могъщество и енергия, които са в състояние да променят всяка храна. А и не само.

Баща ми си купи първата кола благодарение на чубрицата. И то след съветите на баба Марийка и дядо Борис, които го накараха да запретне ръкави. В малкото земя, която са им позволили да вземат за частно ползване (така се казваше преди 89-та), те са засели чубрица. Сеене, гледане, сушене и ето ти кола. Втора ръка. Баща ми не е имал още книжка и сам не е вярвал, че със садене и сушене на чубрица ще си купи кола. Не и докато парите не му били броени. В крайна сметка той си взел първия фиат 125-р.

За баща ми, добре, не бил сигурен, че ще изкара толкова пари. Но хайде обяснете на едно четиригодишно дете, че от онази подправка, която му ръсят на филията, родителите му ще си вземат кола. Ей, как съм гледал тия стръкчета върху парчето хляб - дали няма случайно да се превърнат в коли. Ако не в големи, то поне в детски, като за мен. Значи така: чубрицата си расте, расте и изведнъж се превръща в кола - точно така ми го бяха обяснили на мен.

Баба Марийка, особено лятно време, слагаше разни семенца от домати, диня и пипер да съхнат на слънце. Поставяше ги върху вестници и като постоят известно време, ги прибираше. За да ги ползва в градината на следващата година. Година-две след чубричния фиат на баща ми започнах от време на време да откъквам по някое семенце. Криех се в градината и чоплех земята. Пусках семенцата в дупката, лисвах малко вода и започвах да чакам. Едва ли не всеки момент щеше да се появи стръкче, после да израсте, да се превърне в още по-хубава кола, а защо не в колело или нова къща. Примерно.

Толкова се бях размечтал, че започнах да прекопавам почти цялата градина и където ми видят очите да пускам различни семенца, без да знам повечето какви са. Разбира се, бързо събудих подозрения. "Мариане, викаше ми баба Марийка, къде отиваш с тази мотика?" Дръжката ѝ бе по-висока от мен, но само аз си знаех какво съм намислил. На никого не давах обяснения. Но ето че из цялата градина взеха да никнат я корени домати, я картоф, лук или боб. Не ме смърриха. По-скоро ме накараха да работя организирано в градината. Да поставям точно определените семенца в лехи. Което не ми

пречеше отново да ходя час по час да наблюдавам израстването на стръкчетата. И какво чудо бе, когато от неизвестно за мен семенце се появи ягода. Тя израсна, направи цвят, после се появи зелена ягодка, която порастна и стана червена. Сърце не ми даваше да я откъсна. Искях дълго да наблюдавам това чудо. Замислях се и над собственото си участие в сътворението. Е как да не се почувствах като магьосник.

Градската среда ме отдалечяваше от любимата градина на село. Беше лесно да се отдам на игри, учене и заниманията въщи. Ей така става и с порастването. Уроците в училище ме научиха на елементарни познания. Като например как става отглеждането на различни култури, как се сее и отглежда и как може да постигнеш по-добър добив. Отличен шест - и готово, вече съм научен човек.

Но mine, не mine време и щом до ноздрите ми достигне миризмата на силно напечена земя и много сила, веднага започвам да издирвам спомените, свързани с чубрицата. Голям, неголям, от време на време долеях нос и до капака на фиата на баща ми - да видя дали още мирише на подправката. Вярно, имах шестица по биология, но едни такива мисли продължаваха да ми се въртят в главата и не знаех как да ги оценя. Реших в крайна сметка, че колкото и да пораствам, ще си оставя една наивна част от мен да се развива.

Така стигнах до своята творческа градина. Не отглеждам там домати и ягоди, а различни истории. Събирам от целия свят образи, съдби, пейзаж и си го ръся в градината. Някои казват, че имат рафтове в паметта си, където складираат всичко и в точно определен момент отиват да си го намерят. Други пък тъпчат всичко в стаи. При мен е градина. Разходките сред природата, спокойствието и тишината са най-добрата грижа за нея. Като поливане, търмъчене и разреждане, за да дадат спомените по-добър плод.

Естественият стимулатор в цялата тази магия си остава чубрицата. Ако не е тя, от една най-обикновена усмивка, примерно, никога няма да израсне щастлива история. Или пък съм си намерил малка червена калинка: оставям я в своята творческа градина и след време намирам край нея рояк деца, с обелени колена, играят мач и нагъват филии, поръсени с чубрица.

Колите се купуват с пари. За да имаш пари, трябва да работиш. И колкото повече работиш, толкова повече пари ще имаш. А ако обичаш чубрица, може да направиш в живота си чудеса. И сам да бъдеш магьосник в един свят, в който най-доброто нещо са запазените спомени от детството. Като семенцата, които оставяме на стар вестник, за да изсъхнат. И на другата година да ги посеем отново в градината. За да придобие гозбата чуден вкус.

Мариан Желев, "На бял свят"

<http://www.marianjelev.com/>

<http://varnawriterssociety.net/>